

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka ve věci žalobce **Ing. M. Š.**, proti žalovanému **Ministerstvu obrany** se sídlem v Praze 6, Nám. Svobody 471/27, v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci výsluhového příspěvku a odchodného,

t a k t o:

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami podanými v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2002, č. j. 421/3-218-P/2002-7542 a č. j. 421/3-218-O/2002-7542, kterými nebylo vyhověno jeho odvoláním a byla potvrzena rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení (dále jen „VÚSZ“) ze dne 7. 10. 2002, č. j. 470803/054/606-25 o přiznání výsluhového příspěvku a č. j. 470803/054/606-26 o přiznání odchodného. V odůvodnění obou napadených rozhodnutí žalovaný shodně poukázal na to, že průměrný hrubý měsíční plat žalobce byl vypočten podle § 143 odst. 3 a 4 zákona č. 221/1999 Sb. v platném znění, protože rozhodující není, kdy žalobce o přiznání výsluhových náležitostí požádal, ale rozhodující je den zániku služebního poměru. Proto neshledal porušení zákonných předpisů upravujících výsluhové náležitosti vojáků.

Žalobce v podaných žalobách shodně namítal, že byl-li propuštěn podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v platném znění (dále jen „zákon č. 221/1999 Sb.“), tak mu měly být podle tohoto zákona také vypočteny výsluhové náležitosti. VÚSZ tedy neměl při výpočtu průměrného měsíčního příjmu postupovat podle zákona č. 254/2002 Sb. Žalobce

dále předpokládal, že zákon č. 254/2002 Sb. bude obsahovat přechodná ustanovení. Novelizovaný zákon č. 221/1999 Sb., podle kterého byl proveden výpočet výsluhových náležitostí, nezná ustanovení § 19 odst. 2 písm. b), podle kterého byl žalobce ze služebního poměru propuštěn.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že služební poměr žalobce zanikl na základě rozkazu velitele 34. základny speciálního letectva ve věcech personálních č. 8 ze dne 6. 2. 2002 dnem 31. 8. 2002 podle ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 221/1999 Sb. a VÚSZ mu rozhodnutím ze dne 7. 10. 2002, č. j. 470803/054/606-25 přiznal výsluhový příspěvek ode dne 1. 9. 2002 a rozhodnutím z téhož dne č. j. 470803/054/606-26 odchodné. Při výpočtu výsluhových náležitostí (výsluhový příspěvek a odchodné) vycházel z průměrného hrubého měsíčního platu zjištěného z platů ze služebního poměru žalobce za poslední kalendářní rok před zánikem služebního poměru podle ustanovení § 143 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb. ve znění zákona č. 254/2002 Sb., který nabyl účinnosti dnem 27. 6. 2002. Tento zákon podstatně změnil podmínky výpočtu výsluhových náležitostí, neboť právní úprava platná do 27. 6. 2002 stanovila, že průměrný měsíční hrubý plat je průměrný měsíční plat stanovený podle zvláštních právních předpisů – odkaz na § 17 zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, odměně za pracovní pohotovost a o průměrném výdělku ve znění zákona č. 74/1994 Sb., což bylo podle předcházejícího kalendářního čtvrtletí, a pokud to bylo pro vojáka výhodnější, byl průměrným měsíčním hrubým platem průměrný měsíční plat za kalendářní rok, který předchází roku, v němž zanikl služební poměr. Žalovaný odkázal na ustanovení § 143 odst. 9 zákona č. 221/1999 Sb., který stanoví, že výsluhové náležitosti náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka, a protože v případě žalobce zanikl služební poměr ke dni 31. 8. 2002, tudíž bylo rozhodováno podle znění zákona č. 221/1999 Sb. platného k tomuto dni. Z těchto důvodů navrhl žalovaný, aby žaloby byly zamítnuty.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního, tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

K žalobnímu bodu o nejednotnosti použití právních předpisů při rozhodování o propuštění ze služebního poměru a přiznání výsluhových náležitostí žalobci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že služební poměr žalobce byl ukončen na základě rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ze dne 6. 2. 2002, č. j. 12380/27/2002-2553. Vzhledem ke dni vydání rozhodnutí, je zřejmé, že bylo rozhodováno podle zákona č. 221/1999 Sb., ve znění do 27. 6. 2002 (tedy před jeho novelizací zákonem č. 254/2002 Sb., jenž nabyl účinnosti dnem 28. 6. 2002). Podle § 19 odst. 2 písm. b) zákona č. 221/1999 Sb., ve znění platném k 27. 6. 2002, mohl být voják ze služebního poměru propuštěn, pokud splnil podmínky nároku na starobní důchod podle zvláštního předpisu. Jelikož žalobce splnil podmínky nároku na starobní důchod dne 3. 8. 2002, zanikl mu dle § 19 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., v tehdy platném znění, služební poměr dne 31. 8. 2002, tedy posledním dnem kalendářního měsíce, v němž dosáhl důchodového věku. Se dnem zániku služebního poměru zákon spojuje posouzení podmínek pro určení výsluhových náležitostí. Podle § 143 odst. 9 zákona č. 221/1999 Sb., ve znění platném k 27. 6. 2002 i po tomto datu, náleží výsluhové náležitosti za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka.

Služební poměr žalobce byl ukončen ke dni 31. 8. 2002, tedy již za účinnosti zákona č. 221/1999 Sb., ve znění zákona č. 254/2002 Sb. Proto musel VÚSZ při svém rozhodování o výsluhových náležitostech vycházet z tohoto znění zákona, kdy správně provedl výpočet výsluhových náležitostí (výsluhového příspěvku a odchodného) na základě výše průměrného měsíčního hrubého platu stanoveného v souladu s § 143 odst. 3, 4 zákona č. 221/1999 Sb., v platném znění. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu a v rozhodnutích správního VÚSZ nezákonnost.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že o propuštění žalobce ze služebního poměru a poté o přiznání výsluhových náležitostí bylo rozhodováno vždy podle zákona č. 221/1999 Sb., v platném znění. Žalobce se mylí, že byl propuštěn podle zákona č. 221/1999 Sb. a o jeho výsluhových náležitostech bylo rozhodováno podle zákona č. 254/2002 Sb. Zákon č. 254/2002 Sb. byl sice přijat jako právní předpis samostatný, avšak jde jen o právní předpis měnící zákon č. 221/1999 Sb., proto ode dne nabytí účinnosti se jeho obsah stal součástí zákona změněného. Zákon č. 254/2002 Sb. byl tedy inkorporován do zákona č. 221/1999 Sb., který se tak stal platným a účinným ve své novelizované podobě.

K námitce žalobce o předpokladu přechodných ustanovení novely, Nejvyšší správní soud uvádí, že zákon č. 254/2002 Sb. přechodná ustanovení obsahuje, ale nedotýkají se žádného ze zákonných ustanovení aplikovaných v případě žalobce.

Další námitka žalobce, že novelizovaný zákon č. 221/1999 Sb., podle kterého byl proveden výpočet výsluhových náležitostí, nezná ustanovení § 19 odst. 2 písm. b), je sice správná, ale pro posouzení věci zcela právně irelevantní.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud žaloby jako nedůvodné zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu